

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.686 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de op 5 januari 2009 ter kennis gebrachte beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn. Zij verklaart ter gelegenheid van het indienen van haar asielaanvraag dat zij op 26 april 2007 het Rijk binnenkwam. Diezelfde dag heeft zij een asielaanvraag ingediend.

Bij beslissing van 12 september 2007 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft zij beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 22 oktober 2007 werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13 quinquies) gegeven.

Bij arrest nr. 4.441 van 4 december 2007 weigerde de Raad verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, waarna aan verzoekster een laatste termijn van 15 dagen om het grondgebied te verlaten werd toegestaan.

Op 30 januari 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 15 februari 2008 heeft verzoekster de gemeente Deurne ingelicht omtrent haar voorgenomen huwelijk met de heer V. E., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 28 oktober 2008 werd verzoekster de huwelijksvoltrekking geweigerd. Op 27 november 2008 heeft verzoekster hiertoe de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen gedagvaard in kort geding.

Op 9 december 2008 werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 januari 2008 onontvankelijk verklaard.

Op 5 januari 2009 wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 04.12.2007.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 13.11.2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang. Zij verduidelijkt dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing geenszins maakt dat verzoekster niet meer illegaal op het grondgebied van het Rijk zou verblijven en dat een nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich zou meebrengen ten aanzien van verzoekers (illegale) verblijfssituatie. Bijgevolg zou in dat geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend moeten worden. De verwerende partij stelt bovendien dat het thans bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel nu voordien al bevel werd gegeven om het land te verlaten.

2.2. De verzoekende partij meent dat het bevel de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) schendt. Zij adstrueert haar middel als volgt:

“De verzoekster wenst op te merken dat het uitwijzingsbevel van de Dienst Vreemdelingenzaken art. 8 EVRM schendt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen acht geslaan op de buitengewone omstandigheden die de verzoekster kan inroepen :

- Verzoeksters relatie met een Belgische man ;*
- De integratie van de verzoekster in België ;*
- De mogelijke tewerkstelling van de verzoekster in België.*

2.

De verzoekster wenst te beklemtonen dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is.

Artikel 8 van het E.V.R.M, garandeert het respect voor het gezinsleven en het privé-leven.

Artikel 3 van het E.V.R.M, garandeert dat de overheid de betrokkenen niet onderwerpt aan een vernederende behandeling.

Dat de verzoekster een gezin vormt met haar Belgische partner. Dat beiden trouwplannen koesteren.

Dat de verzoekster omwille van deze buitengewone omstandigheden met België een daadwerkelijke band heeft :

- de verzoekster heeft een Belgische partner, zij wil werken, spreekt de taal, heeft Belgische vrienden en kennissen ;*

3.

Ingevolge de bestreden beslissing wordt het gezin van de verzoekster ontwricht.

De verzoekster meent dat zij een reëel en effectief gezinsleven kan invoeren.

Het recht op een gezinsleven is evident niet absoluut en voorziet een zekere mogelijkheid tot een bij de wet voorziene inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven.

Niettemin mag deze inmenging niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid invoert ter rechtvaardiging van die inmenging.

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten en de verplichting naar Kameroen terug te keren, echter disproportioneel ten opzichte van het belang dat de overheid invoert.

- Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat om redenen van het gezinsleven van de verzoekster, een visum annex machtiging, moeilijk kan geweigerd worden, temeer daar er in hoofde van de verzoekster geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

- Anderzijds houdt de verplichting om het grondgebied te verlaten in dat de verzoekster voor onbepaalde duur van haar partner gescheiden dient te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer zij opnieuw bij hem kan vertoeven.

Bovendien kan de echtgenoot van de verzoekster, na het huwelijk, tijdens deze periode - waarvan de duur niet te bepalen valt, maar die zeker langdurig zal zijn -, onmogelijk volgen naar Kameroen omwille van professionele en familiale verplichtingen.

Daarenboven is het bevel om het grondgebied te verlaten en dus de inmenging in de privé-sfeer, met name de verplichting naar Kameroen terug te gaan, geenszins pertinent.

Deze verplichting is immers niet noodzakelijk om het door de overheid vooropgestelde doel (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) te bereiken, omdat het invoeren artikel 8 E.V.R.M, primeert boven elke bestuurlijke beslissing.

BESLUIT

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is manifest gebrekkig."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds bevel kreeg om het grondgebied te verlaten op 22 oktober 2007, ter gelegenheid van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2007. Dit bevel verwijst naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en steunt op de miskenning door verzoekster van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoekster in het Rijk verblijft

zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten: zij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Dit bevel is definitief nu de asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgewezen bij arrest van 4 december 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de verwerping van het hoger beroep dat verzoekster had ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2007 en naar het gegeven bevel van 13 november 2007 dat gesteund zou zijn op hetzelfde motief, met name dat verzoekster nog steeds geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en nog steeds illegaal in het land verblijft. Het thans bestreden bevel heeft dezelfde juridische grondslag als het bevel van 22 oktober 2007. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele schorsing en nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en haar geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 13 maart 2001 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering en dat de ingeleide vordering dienvolgens onontvankelijk is. De door verweerder opgeworpen exceptie is in die mate gegrond.

2.4. Het betoog in de repliekmemoirie waar verzoekster voorhoudt dat het bevel rechtsgevolgen sorteert en het uitvoerbaar is, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu het voorgaande bevel ook uitvoerbaar blijft en definitief is. Het rechtsgeding dat verzoekster tegen de weigering tot huwelijksvoltrekking zou hebben ingediend bij de Rechtbank van eerste aanleg kan de rechtsgevolgen van het definitieve bevel niet opheffen.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) blijkt dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht. Door te stellen *“Artikel 3 van het EVRM garandeert dat de overheid de betrokkenen niet onderwerpt aan een vernederende behandeling”* geeft zij niet aan op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het onderdeel voldoet hier niet aan en is in die mate onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft, verwijt de verzoekende partij in eerste instantie dat de bestreden beslissing geen acht slaat op de aangevoerde buitengewone omstandigheden die zij heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 januari 2008, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat deze aanvraag werd afgewezen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep hiertegen verwierp bij arrest nr. 25.690 van 7 april 2009.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. In de mate dat de verzoekende partij zou aantonen een gezin te vormen met haar partner, merkt de Raad op dat wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De verzoekende partij betwist niet dat zij illegaal in het land is sinds 4 december 2007. Voorts blijkt dat de verzoekende partij geen identiteitsdocument voorlegde zodat niet kon uitgemaakt worden of de drager van de geboorteakte diegene is die ze voorhoudt te zijn, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat in casu, gelet op de beperkte gegevens van het dossier, het bestuur geen verdere afweging kon maken tussen de gevolgen van de beslissing en het gezins- en privéleven van de verzoekende partij. Verder laat de verzoekende partij na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar gezins- en private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Het feit dat verzoekster een partner heeft die hetzij een Belgisch onderdaan is hetzij in het Rijk gemachtigd is, leidt niet tot een automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van de verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat de verzoekende partij hetzij de volgens de wet bepaalde identiteitsdocumenten dient neer te leggen hetzij dient uit te leggen waarom dergelijke voorlegging niet mogelijk is. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van de verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk hoe haar integratie in België en haar mogelijke tewerkstelling een schending van artikel 8 EVRM kunnen teweegbrengen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia,

2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan. In haar aanvraag en verzoekschrift voert zij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren.

Verder toont de verzoekende partij niet aan in welke mate de bestreden beslissing manifest gebrekkig zou zijn.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de vaststelling onder punt 2.3.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------------	--

dhr. T. LEYSEN,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.